

Lekcja 5

3 sierpnia

WOŁANIE PROROKÓW

PRZEGLĄD

Starotestamentowi prorocy często postrzegali sami siebie jako strażników na murach Syjonu. Byli zazdrośni o dobro ludu Bożego i starali się ostrzegać wiernych przed niebezpieczeństwami zewnętrznymi i wewnętrznymi. Byli powołani przez Boga, by wołać o sprawiedliwość i ogłaszać sąd Boży. Ten obowiązek był poważnie traktowany przez proroków takich jak Ezechiel, który otrzymał wyraźny rozkaz: „Synu człowieczy: Na stróża domu izraelskiego cię powołałem! Ilekroć usłyszysz słowo z moich ust, ostrzeż ich w moim imieniu. Jeżeli powiem do bezbożnego: Na pewno umrzesz, a ty go nie ostrzeżesz i nic nie powiesz, aby bezbożnego ostrzec przed jego bezbożną drogą tak, abyś uratował jego życie, wtedy ten bezbożny umrze z powodu swojej winy, ale Ja uczynię cię odpowiedzialnym za jego krew. Lecz jeżeli ty ostrzeżesz bezbożnego, a on nie odwróci się od swojej bezbożności i od swojej bezbożnej drogi, wtedy on umrze z powodu swojej winy, a ty uratujesz swoją duszę” (Ez 3,17-19).

Ta lekcja uświadamia nam wytrwałość Boga, z jaką wzywał On swój lud do sprawiedliwości. Lekcja otwiera nam oczy na reformy społeczne i duchowe, do których wzywali prorocy tacy jak: (1) prorok-pasterz Amos, który wzywał ludzi do prawości i sprawiedliwości, (2) Michesz, którego przesłanie do Achaza zostało dane w czasie, gdy królestwo upadło na samo dno pod względem prawości, (3) Ezechiel, który przemawiał do wygnańców w Babilonii i (4) Izajasz, który wzywał lud do życia mesjańską nadzieją dla sprawiedliwych. A gdzie są dzisiaj głosy wzywające do prawości i miłosierdzia?

CEL NAUCZYCIELA

Wezwij uczestników lekcji do przyłączenia się do głosów wciąż wzywających do prawości zgodnie z tradycją starotestamentowych proroków.

KOMENTARZ

Ilustracja: obrońcy prawości rzadko byli tak bardzo potrzebni jak w czasach niewolnictwa w Ameryce, zwłaszcza po wojnie domowej w Stanach Zjednoczonych. Adventyzm miał wówczas okazję wykazać, czy sprosta wyzwaniom czasu i zaangażuje się poważnie w służbę na rzecz swoich czarnoskórych braci i siostr. Delbert Baker w swojej serii *In Search of Roots: Adventist African Americans* przedstawia ten zwrotny punkt w dziejach adventyzmu: „Zdecydowanym punktem zwrotnym w działalności Kościoła na rzecz czarnoskórych był rok 1892, kiedy Ellen White skierowała do wyznawców historyczne przesłanie zatytułowane «Nasz obowiązek wobec ludzi kolorowych». Zostało ono wygłoszone do delegatów na XXIX Zjazd Generalnej Konferencji odbywający się w Battle Creek w stanie Michigan. Ellen White twierdziła, że po latach zaniedbań Kościół nie może ignorować swoich obowiązków względem czarnej rasy nie narażając się na Boże niezadowolenie. W pełni świadoma kontrowersyjnego charakteru swojego przesłania, powiedziała: «Wiem, że to, co teraz mówię, narazi mnie na konflikt. Nie pragnę tego, bo konfliktów mam dość w ostatnich latach, ale nie zamierzam żyć jak tchórz ani umierać jak tchórz, zostawiając niewykonane dzieło. Muszę iść w ślady mojego Nauczyciela»”.

Do omówienia w klasie: Ciekawe, że Ellen G. White utożsamiała tchórzostwo, a zatem także odwagę, jako wynik dynamiki biblijnej prawości. Jakie kwestie związane z biblijną prawością wymagają „odwagi” dzisiaj w twoim lokalnym kontekście?

Tekst biblijny: *Biblia* wskazuje „orientację na innych”. Ta zasada jest widoczna w dziele pełnionym przez biblijnych proroków. Prorocy byli obrońcami pokrzywdzonych. Nie byli zajęci wyłącznie własnymi sprawami. Przeciwnie, wstawiali się za innymi, przekonywali, modlili się

i protestowali dla innych. Przemawiali w imieniu tych, którzy nie mieli głosu albo byli uciszani, kiedy słusznie protestowali. Występowanie w cudzej obronie ma na celu troskę o dobro i jakość życia ludzkości.

Czasami członkowie Kościoła unikają angażowania się w protestowanie i obronę w obawie przed posądzeniem o zaangażowanie polityczne. Przeczytaj Jr 22,1-3.13-17. Jeremiasz, jeszcze jeden prorok-obronca, wstawiał się za uciskanymi przed przywódcami w swoich czasach. Przeczytaj poniższy cytat Jana Paulsen i omów, co z niego wynika: „Istnieje znacząca różnica między zabieraniem głosu w publicznej dyskusji a dążeniem do posiadania politycznej władzy. Jako Kościół i poszczególne osoby mamy nie tylko prawo, ale i obowiązek być moralnym głosem społeczeństwa, przemawiać wyraźnie i elokwentnie o tym, co dotyczy naszych wartości. Prawa człowieka, wolność religijna, zdrowie publiczne, bieda i niesprawiedliwość - to niektóre z dziedzin, w których mamy dany przez Boga obowiązek bronić tych, którzy nie są w stanie bronić się sami” (Jan Paulsen, „*Serving Our World, Serving Our Lord*”, *Adventist World*, NAD Edition, 5/2007, s. 9-10).

Tekst biblijny: Poproś uczestników lekcji, by na zmianę przeczytali dodatkowe wersety z *Księgi Amosa*, *Księgi Micheasza*, *Księgi Ezechiela* i *Księgi Izajasza*. Jak fragmenty te są związane z broniением słabych? Obok odnośników podane zostały wskazówki do komentarza nauczyciela.

1. Am 5,21-24. Choć Bóg ustanowił święta religijne i rytuały, o których mowa w tych wersetach, to jednak był bardziej zainteresowany tym, jak traktujemy ludzi wokół nas stworzonych na Jego obraz. Co Bóg miłuje i w czym ma upodobanie? Zob. Iz 61,8; Jr 9,24.

2. Mi 6,1-5. W tych wersetach prorok występuje w sprawie Pana, jako Jego obrońca, w sądowej scenie wobec wzgórz i gór będących świadkami (Mi 6,1-2). Kiedy Bóg nadał prawo moralne (Wj 20), także obecne były przy tym wzgórza i góry. W Mi 6,6-7 czytamy retoryczne pytania Micheasza skierowane do ludu. Znajdź odpowiedzi na te retoryczne pytania w 1 Sm 15,22. Następnie przeczytaj Mi 6,8 - to, co przeoczył lud Boży. Ich duchowa ślepota doprowadziła do tego, że ofiarowali Bogu wszystko z wyjątkiem tego, czego naprawdę pragnął - zaangażowania serca przekładającego się na postępowanie (zob. Pwt 10,12-19; Mt 22,37-39). Więcej o przedkładaniu płytkiej religijności nad prawdziwe uduchowanie zob. Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 291).

3. Ez 16,49-52. W porównaniu z Judą Sodomą i Samarią jawiły się jako bardziej niewinne. Zazwyczaj bardziej przejmujemy się grzesznymi czynami. Mt 25,41-46 mówi jasno, że grzechy zaniechania prostych przejawów miłości bliźniego nie zostaną przeoczone na sądzi. „Kto więc umie dobrze czynić, a nie czyni, dopuszcza się grzechu” (Jk 4,17; zob. Francis D. Nichol, red., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, Waszyngton 1977, t. 4, s. 631-632).

4. Iz 59,2-4.8-9.14-16. Bóg mówi, że winy i grzechy Jego ludu odłączyły ich od Niego. Wśród tych grzechów było nadużycie prawości w kraju, takie jak uciskanie ubogich. Bóg był oburzony tym, że nikt nie wstawiał się za nimi i nie piętnował tego grzechu (Iz 59,16). Grzech jest przestępstwem Bożego prawa miłości i prawości (1 J 3,4).

Do omówienia w klasie: W jaki sposób możemy przyłączyć się do proroków i całym sercem, całościowo pomóc naszemu Kościołowi w wypełnianiu jego misji, której częścią jest obrona ubogich (Iz 59,16)?

Tekst biblijny: Zasady podane w Mi 6,8 sięgają poza formalne nabożeństwo (ofiar całopalne itd.) ku trzem zasadom stanowiącym sedno „tego, co jest dobre”: (1) „wypełnianiu prawa”, (2) „okazywaniu miłości bratniej” i (3) „obcowaniu w pokorze z Bogiem”. Pierwsze dwie zasady dotyczą poziomych relacji międzyludzkich, a trzecia - pionowej relacji człowieka z Bogiem (*Andrews Study Bible*, Berrien Springs 2010, s. 1188). Obcowanie w *pokorze* z Bogiem wpływa na nasze poziome relacje z ludźmi, gdyż Bóg pomaga nam odzwierciedlać wobec ludzi Jego prawy i miłosierny charakter.

Ilustracja: Brytyjski kaznodzieja William E. Sangster zadał pytanie: „Czy można być dobrym i niereligijnym albo religijnym i niedobrym?” (Clyde E. Fant, Jr., i William M. Pinson, Jr., *20 Centuries of Great Preaching*, t. 11, *Maier to Sangster*, Waco 1971, s. 345). Niektórzy twierdzą, że są dobrzy

Przewodnik dla nauczycieli

i przyzwoici bez potrzeby uciekania się do religii. Na przykład, przypominają nam o wszystkich niesamolubnych i prawych działaniach, jakie podejmują, i twierdzą, że cała ta dobroć jest dokonywana przez cotygodniowego karmienia się nabożeństwem i kazaniem. Ale czy rzeczywiście religię i moralność da się rozdzielić?

Sangster w jednym ze swoich kazań zatytułowanych „Dobry bez Boga” na podstawie Mi 6,8 wskazuje, że ludzie cytowani jako „dobrzy bez Boga” często w szczególnym sensie są produktem wiary, którą sami postanowili pogardzać. Podstawy ich charakteru zostały oparte na bezpośrednim chrześcijańskim wpływie. Jednym z wielu przykładów takich osób jest Sir Samuel Romilly, który odrzucił chrześcijańską wiarę, ale przyczynił się w znacznym stopniu do wprowadzenia humanitarnych warunków w angielskich więzieniach. Był rzeczywiście dobrym człowiekiem, choć nie był religijny. Jednak jego biograf wyraźnie zaznacza, że był on wnukiem hugenockich uchodźców z Francji, którzy uciekli do obcego kraju, by móc wyznawać swoją wiarę w Boga. Sir Samuel wychował się w rodzinie, w której Chrystusa stawiano na pierwszym miejscu, a jego charakter, dzięki któremu opowiadał się za sprawiedliwością i miłosierdziem, został ukształtowany właśnie w dzieciństwie i młodości (tamże, s. 346-349).

PRAKTYCZNE ZASTOSOWANIE

Proroczy głos Ellen G. White raz po raz przemawiał wyraźnie na rzecz sprawiedliwości. Przeczytaj w klasie następujący cytat: „Wielu lekceważy przejawy zła, o których wiedzą, a jednocześnie uważa się za wolnych od wszelkiej odpowiedzialności w tej sprawie. Tak być nie może. Każdy wywiera wpływ na społeczeństwo” (Ellen G. White w: *The Advent and Sabbath Review and Herald*, 15.10.1914).

Omów realistyczne i świadome kroki, jakie każdy z uczestników lekcji może podjąć w celu wypełniania Bożego powołania w aktywnym „wywieraniu wpływu na społeczeństwo”.

W dziejach Kościoła Adwentystycznego kładziono rolę eschatologiczną rolę proroków. Jednocześnie *Pismo Święte* wskazuje inny istotny wymiar służby proroków, a zatem także Kościoła - powołanie Boga dla Jego ludu do działania zgodnego ze społeczno-ekonomicznymi i etycznymi Bożymi zasadami. Jezus rozwinął te zasady w Mt 5,7-48 oraz podsumował je w Mt 22,35-40 i Łk 10,27.

Do omówienia w klasie: Jak możemy równoważyć ważną rolę ogłaszania przyszłych wydarzeń poprzedzających powtórne przyście Jezusa oraz wzywaniem ludzi do przestrzegania danych przez Boga zasad pomagania potrzebującym, opartych na *Prawie* i *Prorokach*, wzorowanych na życiu i służbie największego z wszystkich proroków - Jezusa Chrystusa? Jak możemy odzwierciedlać te zasady jako Kościół? Poproś uczestników lekcji, by opowiedzieli, jak osobiście głoszą i stosują tę ważną, nierzadko niedocenianą część „wiecznej ewangelii” obok głoszenia dobrej nowiny o powtórny przyście Jezusa.